

Γνωρίζοντας όμως από κοντά τον Γεφτουσιένκο βγάζει κανείς κι' άλλα συμπεράσματα. Πώς για παράδειγμα, ποτέ δεν είσαι σίγουρος, και μου φαίνεται ότι κι' ο ίδιος δεν είναι καθόλου σίγουρος, πότε είναι απόλυτα ειλικρινής και πότε ή ειλικρίνεια του είναι μπλεγμένη με κάποια προσποίηση με ένα παιδικό έγωισμό και μια όμως διόλου έντεχνη φιλαρέσκεια.

"Αγαπώ τον λαό, ^{λέει} αγαπώ τους ανθρώπους, κι' όμως είναι στιγμές που νιώθω φοβερά μόνος. Δεν μπορείτε να φαντασθείτε πόσο δύσκολο πράγμα είναι να προσπαθείς διαρκώς να διατηρη- το ένδαμα που έσύ ο ίδιος έφτιαξε. Χρειάζεται χέχ συνεχές τέντωμα των νεύρων, συνεχές ανέβασμα της ποιότητας της δουλειάς σου. "Ότι γράφω το περιμένουν όλοι με φακούς και μικροσκοπία. Αλλοίμονό μου αν ή έμπνευση με εγκαταλείψει έστω και μια στιγμή."

"Ο Άσπονδος" φίλος τους, ο Αντρέϊ Βοσνεσένσκη, το άλλο χαϊδεμένο παιδί της σοβιετικής ποίησης, ο λεπτεπίλεπτος διανοούμενος με το ~~xxxxxxxxxx~~ καλόβολο ~~xxxxxxxxxx~~ χιούμορ, μου λέεγε σε μια πρόσφατη συνάντησή μας, μ'ένα κάπως πονηρό γελάκι. "Θαυμάζω τον Ζιένια. Θαυμάζω την ικανότητα του να ακροβατεί, να κρατά μια τέτοια ίσορροπία στη ζωή του. ^{Νά} μιλά για αυτό που θέλει να μιλήσει, να μη λέει ούτε λέξη περισσότερο, ούτε λέξη λιγότερο."

Έδω σ'έμας, ο Γεφτουσιένκο πήρε μια άλλη διάσταση πιο ανθρώπινη. Τον παρακολουθούσα εκεί στη δερύνεια, στο σύλλογο που τον είχαν καλέσει ~~xxxxxxxxxx~~ "Έβρεχε, θυμάμαι, και το παλιό σπίτι έσταζε, ακριβώς πάνω από το κεφάλι του. Θημασία δεν έδωσε. Τριγύρω μας ήταν άλλοι άνθρωποι του λαού, εργάτες οι περισσότεροι με τα σημάδια του μόχθου στο πρόσωπο και στα χέρια. Σχεδόν όλοι πρόσφυγες από την Αμμόχωστο. Άνιθε το φράγμα της γλώσσας να τον πνίγει, ήθελε να πιάσει και βέβαια μ'αυτούς τους ανθρώπους, να ακούσει τα βάσανα τους, κι' αυτοί ήθελνα τόσο να του τ'απ'ούν. γέλος δεν άντεξε, σηκώθηκε κι' άρχισε να απαγγέλλει με τ'άματα του γεμάτα δάκρυα. Λίγο πιο κει ή Αμμόχωστος, βουβή έρημη, θα του δινε μερικές ώρες αργότερα την έμπνευση για την Περιστερώνναχ. Κι' εκεί στο σπίτι του Παύλου του Διασίδη, στην Τσιακκιλερή, με τα φρούδια του δεμένα, τα χείλη σφιγμένα, άκουγε, άκουγε. Κι' όταν ο γέρο Παύλος με τρεμμένα χέρια άρχισε να παίζει το πιθκιάνλι του, ~~xxxxxxxxxx~~ τ'όβλεπες πώς χρειαζόνταν προσπάθεια να συγκρατηθεί."

Έκει όμως που πραγματικά με εξέπληξε ή διαίσθηση του Γεφτουσιένκο, ήταν στο πως μπόρεσε να δει μέσα στις τόσο λίγες μέρες της παραμονής του, και την άλλη Κύπρο, αυτή που όσο να ναι, προσπαθούμε να την κρύψουμε από τον ξενόεπισκέπτη, για να μην προσβληθούμε. Η άλλη Κύπρος, ^{ή Κύπρος των Θιβρίων} με τα χαρτοπαίγνια και τον πλουτισμό, με την άδιαφορία στα κοινά δεινά ~~xxxxxxxxxx~~ που κινείται στη γλυστερή επιφάνεια των γεγνότων, και που υπήρξε το προξύμι για την δημιουργία της αντίδρασης. Τόσο εύστοχα και στοχαστικά δεν θα μπορούσε κανένας κύπριος ποιητής να δώσει αυτή την άλλη Κύπρο, όσο την έδωσε ο Γεφτουσιένκο, παραβάλλοντάς την με την προσφυγιά

